

SEDAN      NU      FÖRR

Är jag skitknäpp som håller på och gegga bakåt i min pappas band och annat som hände förr?

Mitt svar: nej.

Jag hade nog varit det om det inte fanns balans, men det gör det. Jag älskar att samla upp saker i musiktrålen och njuta av dem. Jag tycker också att det är roligt att se vad som kommer att hända framöver. Jag spritter t.ex. av glädje över så mycket av det mina egna barn gör såväl på musikens område som utanför. Och de härliga musikeleverna! Överhuvudtaget en stor samling underbara musikanter i alla åldrar som jag har förmånen att få höra och ibland spela ihop med.

Och så för att klatcha i med en riktig kliché:

Jag tror att det alltid har präglat mig att jag vill befinna mig i ett *nu*. Mitt förhållande till musikutbildning, till exempel, har sedan tolvårsåldern varit att jag *är* musiker - med rätt att ha kul *nu*. Jag har aldrig haft någon särskild plan att jag ska bli bättre på att spela eller att det ska bli roligare sedan. Det låter måhända en aning stöppigt och är kanske det också, men framförallt är det ren spelvilja som ligger i botten. Jag har spelat för att jag har velat spela *just då*.

Det är jag glad för.

Jag är också glad över att jag har fortsatt att välja det jag vill spela *just nu*. Tack vare min deltidstjänst som musiklärare har jag alltid haft förmånen att som deltidsmusiker ganska lätt kunna prioritera sammanhang som har känts lustfyllda från min sida (naturligtvis inte varje enskild sekund, men i stort).

Och så måste jag nog återvända lite till trålen tror jag, eftersom jag är medlem i några band som typ aldrig spelar längre men som jag verkligen saknar. Det är ju så på den inte så jättekommersiella musikscenen, att man kan vara med i band som mest finns inne i huvudet och bara enstaka gånger får till det "på riktigt". Jag tänker t.ex. på Ann-Sofi Söderqvists ASJO och Jesper Kvibergs Social Club Of Music.

Dicken Hedrenius den nånting i nånting, 2022